

Ловци на черепи.

(Изъ живота на дивацитѣ въ о. Борнео).

— Ето стигнахме! каза червено-русиятъ поручикъ, който придружаваше нашата експедиция. Ние бѣхме пѣтували точно 86 дена. Изпратенъ като лѣкарь въ централно Борнео, азъ трѣбваше да пѣтувамъ месеци подъ редъ презъ девствени гори, съ всичкитѣ тѣхни неприятни изненади, докато видя най-после първитѣ покриви на лагера, въ който бѣхъ изпратенъ.

Седмици подъ редъ не бѣхме виждали слънце. Крайбрѣжнитѣ дървета на тѣснитѣ като канали рѣки не позволяваха на слънчевитѣ лъчи да проникватъ до насъ, когато имахме слънце. Но това бѣше рѣдко. Борнео е прочутъ съ своитѣ вѣчни дъждове. Нашиѣ дрехи бѣха пропити съ влага; почти всичко бѣше мухлясало и ръждясало: оризътъ и сухата риба едничката ни храна — миришеха, и ние очаквахме съ нетърпение да стигнемъ въ лагера. Далечъ отъ всѣкаква култура, на стотици километри въ вѣчнитѣ девствени гори на Борнео, холандското правителство, чиято колония е този голѣмъ островъ, поддържа военни лагери, за да държи населението въ покорство.

Това първобитно население е прочуто въ миналото съ своята кръвожадностъ и войнственостъ. Не веднажъ сж били унищожавани цѣли колонии европейски преселници, които сж населвали известни